

стихотворния превод на „Фауста“ от Ал. Балабанов с прозаичния такъв на Ив. Банчев; преводите на Т. Ц. Трифонов („Крал Лир“, „Макбет“) или на К. Величков („Макбет и ония на Б. Райнов, превода на „Чайлд-Харолд“ (песен I) от Ар. Йовков и оня на същата поема от Хр. Герчев. Първите са стихотворни, а вторите—в проза (последния в ритмична проза). Не намирате ли, че преводите на г. г. Банчев, Б. Райнов и Хр. Герчев далече надминават ония на Трифонов, К. Величков и Ар. Йовков? Поне аз така мисля.

И все пак не може да се откаже, че и в нашата преводна литература не липсват художествено ценни стихотворни преводи. Повечето стихотворни преводи на Ив. Вазов, Пенча Славейков, Кирил Христов, К. Величков, Ал. Константинов, Д. К. Попов, Людм. Стоянов, Г. Михайлов, Г. Попов („Илиада“) са самолучливи и надминават всякакви прозаични преводи на същите творения. За да дойдем на въпроса, който съставлява предмета на настоящата статия, нека повторим, че „Онегин“ е извънредно трудно за превеждане поетично произведение. И ако К. Величков, който така често и художествено преведе редица неща от френски, италиански и руски, не можа да ни даде задоволителен по форма стихотворен превод на Даитевния „Ад“, чудно ли е, че г. Рафаил Делов не е превел безупречно „Онегин“ от Пушкина? Както терцините на „Ад“ от Данте, така и сложно преплетените стихове на своеобразните четиринадесетостишни строфи на Пушкина в „Онегин“ са сизифов труд за преводача. И трябва да има човек упорита воля, редък ентузиазъм и дори себеотрицание, за да се залови и доизкара благополучно подобен литературен подвиг. Думата подвиг тук не е случайно подхлъзване на перото, нито нелепа хипербола: тя е тук на местото си за да изрази действителната енергия, необходима за успешното извършване на подобен труд.

С една реч превода на „Онегин“ от г. Делов е сносен, взет изцяло. Много строфи са просто безукоризнени, преведени с голяма вещина и се отличават с пълно съвършенство на формата; но в повечето от останалите—а те са болшинство—непременно ще откриете някой очевиден недостатък във формата: или изнасилено ударение, или бедна рима, или некрасив неологизъм, скован от немай-къде, или печатна грешка. От изброените четири вида недостатъци, най-важни и многобройни са първите два.

Ще приведа само няколко примера, взети от VIII глава на „Онегин“.

а) Неправилно поставени ударения, за угода на ритма: пѣснички (строфа 3), чувство (6), рѣчи (6), кѡнте (10), листецѣтъ (11), гнилѡта (11), старѣ (15), полѣтъ (22),